

rajo, kako iščejo zaveznikov moji protivniki! A da bi me umeli, no to pa ne, to pa ne! Jaz sem dozdej svet še previsoko taksiral, menil sem, da ima več možgan! Najnedolžnejše pesmi obsojajo, n. pr. »V pepelnici noči«, »na sveti večer«, »moj črni plašč«. Ta črni plašč nek prav visoko učen duhovnik tolmači ravno dijametralno nasprotno, nego se mora tolmačiti! —

V goriškem semenišči me zagovarja edini Gabrijelčič. Vidiš, da se v tem človeku nisem motil!

Jeran je pisal v goriško semenišče, kaj naj počne z mano. Poslal je ostro kritiko v pregled, katero je mislil vzeti v »Danico«; a Goričani so mu vendar odsvetovali! Očital jim je menda v dopisu, kake duhovnike (n. pr. mene!) da zrejajo!

Rifbški župnik (poetična duša) je izrekel o »poezijah« to nezmotno sodbo: »besede, to so besede«! — No pustimo jih!

Kedo Ti izročil oni nemški podlistek?

Za 15. avgusta me St. Vidski (kjer bo slavnost Jurčičeva) župnik naprosil naj prevzamem cerkveni govor, a odrekel sem mu. Ne maram se staviti na ogled.

»Obrambo« sem sinoči dobil. Škoda, da je oblika prevelika. Jaz sem želel format mojih »poezij«, da bi kupovalec lahko oboje skupaj zvezal.

Brošure »Gr. kritikom« še zdaj nisem prejel! Še zdaj ne vem, ali pojdem k svečanosti.

Bog Te živil

Tvoj S. Gr.

Poročna.

Roka v roki. Ko da oživel in se vzelo
v en trenutek strahoma je vse življenje,
je vzdrhtelo
od srcá do srcá.

Da! — —

Solza, lepša od kaplje, ki solnčne žarke vlovi,
je orosila tvoje oči:
sedem skrivnosti se v njih je lomilo —
meni se je življenje odkrilo.

Joža Lovrenčič.

Tlačani.

Dr. Ivan Pregelj.

XIX. Mesec maj.

Vsa dežela je bila v cvetju, vsaka dolina je dehtela. Vipava je bila kakor raj in Brda kakor obljubljena dežela. Zemlja je rodila kot vsako leto, gnala travo in cvetje. Ljudje pa so jo čudovito zanemarjali, kakor da je ne poznajo več, črne, rdeče in ilaste zemljice matere. Ne vsi. Z vnemo in upom v boljšo jesen od preteklih, so drugi orali in kopali, obrezovali trto in cepili. In njihov znoj je rodil blagoslov. Bogato se je košatil črniš ob dišečki, galovina in grganja sta bili razsipni. Najlepše je obetal zelen. O trta, koliko lepih imen poznaš! Fig belic je bilo toliko, da se bo figovje upogibalo, in breskve so bile kot rože v svojem cvetu: koščenice, kosmačke in urhovke; češnje ranice so dozorevale, oblaki čebel so šumeli ob jabla-

nah, po rdečecvetnih dunajkah in pestrobelih mohorovkah in drobnem cvetju samosevke. Belozelenkasto so se obetale hruške krivorepke, meh-nice, rusice; vahtnice so pravkar popje odpirale. Orehi so se kadili. Droban je, droban, pa je bogat in sladek kot med — oreh-kostenec.

Koncem vinogradov so poganjali bujni grmi pelina. Oh, pelin! Od pelina ni bilo treba dajati desetine, ne daca. Zato je raste tako košato. Naj raste, so rekli vinogradniki, bo letos več vina, kot pelina. Pa so se zmotili. Jeseni ni bilo vina; in pelina, o Bog, vsa dežela je tonila v njem . . .

Zadnje dni v aprilu je začelo in prvi teden v maju je bilo kakor v vojski. Pohod Tolmincev v Gorico je bil pobunil deželo, vzdignili so se Vipavci in Kraševci in Brici, vzdignili so se ob Primorju podgrajski in devinski podložniki in daleč čez mejo